

இலட்சிய வாழ்வில் ஒரு துளி

தன்னருகில் வந்து தானியங்கள் கொத்தியுண்ணும் பல்வகைப் புறாக்களின் அழகை ரசித்த வண்ணம் இருக்கிறான். அவை "தெத்தித் தெத்தி நடப்பதும், காலைச் சூரிய ஒளி அவற்றின் கழுத்தின் மேற்பகுதியில் பட்டுத் தெறிப்பதால் மேலும் மிளிர்வைக் கொடுப்பதும் அவன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆயினும் அவனின் ஒளி நிறைந்த விழிகளில் ஏக்கம் ஒன்று தெரிகிறது. தான் அன்புடன் வளர்க்கும் அப்பறவைகளுக்கு தானியம் அள்ளி வீச முயல்கிறான். ஆனால் அவனது வலது கரமோ மனவேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது நடுங்குகிறது. தனது கையை நோக்கியவன் பெருமூச்சொன்று விடுகிறான். அதனால் அவன் உணர்வுகளின் ஆழத்தை அளக்க முடிகிறது. பெருவிரலுடன் சேர்த்து முதல் மூன்று விரல்களும் சுமாராகத்தான் அசைகின்றன; மற்ற இரண்டும் அதற்கு மறுக்கின்றன. "என்டாலும் இரண்டு வருசத்திற்கு முந்தினதிலும் பார்க்க இப்ப நல்ல முன்னேற்றம்" -தனக்குள் சமாதானம் கூறிக்கொள்கிறான். இவன் பின்னால் திரும்பித் தலையசைக்க, அருகில் நிற்கும் சக போராளியின் உதவியால் இவன் இருக்கும் சக்கர நாற்காலி நகரத்தொடங்கிற்று. அப்புறாக்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பறக்கின்றன. அவன் மனமும் கடந்த காலத்தை நோக்கிச் சிறகடிக்கின்றது.

அப்பொழுது அவனுக்குப் பதினாறாவது வயது நடக்கிறது. க. பொ. த. (சா/த) பரீட்சை எடுப்பதற்கான காலம். எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிப்பதற்காக உயர்தரத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் காலம். ஆனால், காலம் அவனைக் களத்திற்கு அழைக்கிறது. வன்னிக் காட்டுக்குள் அவன் வரிப்புலி ஆகின்றான். பல களங்களில் தொடராய்க் கால் பதித்ததால் வீரத்தழும்புகளால் உடலை நிறைக்கிறான். நேரடிக்கள அனுபவங்கள் சண்டைக்கான திட்டங்கள் தீட்டும் திறனால் தன் போர் அறிவைப் பெருக்குகிறான். இப்பொழுது இவனின் குடலில் கணிசமான பகுதி இவனிடம் இல்லை; கீழ்க் காலில் ஏற்பட்ட பலமான காயம்

தென்றலாக வீசிய..

லைத்தீவு முகாயின் கரையோரக் காவல் விபூகத்தை வேவு பார்க்க ஆட்களை ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருந்தான் அந்தத் தளபதி.

இருள் விலகாத ஒரு அதிகாலையில் அந்தப் பதிலடித் தாக்குதல் நடந்தது. முன்னணி வீரர்களுள் ஒருவனாக நேரல் களத்திலிறங்கினான். பகைவனுக்கு அடி பிடரியில் விழுந்த, அதிசயமான தாக்குதல் அது. எப்படி அது சாத்தியமானது என்பதை, இன்றுவரை எதிரியால் ஊக்கி முடியவில்லை. 25 சிங்களப்படைபாட்களைக் கொண்டு, 'பிப்' ரிகலிப் ரோடு ஆயுதங்களையும் எடுத்து வந்த அந்தத் தாக்குதலில் இழப்பேதுமில்லைப் புலிகளுக்கு. 'புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பகுதிகளில் சிங்களப்படை அகலக்கால் வைத்தால், அது மிக ஆபத்தாகவே முடியும் என்பதையே இத்தாக்குதல் உணர்த்துகிறது' என்று சொன்னது பி.பி.சி.

முல்லைத்தீவு பழைய இராணுவ முகாமுக்கு அருகிலிருந்த மினி முகாமைத் தாக்கி, 9 படையின

உரிமையோரில் உணர்வுபூலன் இழந்தும் உள்ளம் தளராத புலவீரர்கள்

இன்னும் ஆறவில்லை. ஆயினும் அவன் பணி தொடர்கிறது.

சுமாராக மூன்று மாதம் தான் நேரடியாக வேவு பார்த்து, திட்டம் தயாரித்து, ஒரு குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கி மற்றக்குழுக்களுடன் சேர்ந்து இலக்கு நோக்கி நகர்த்துகிறான். அவன் நினைக்கும் வேகத்திற்கு ஏற்றாற்போல் காலடிகளை எடுத்து வைக்க அவனால முடியவில்லை. முட்டாட்களையும், மரவேர்களையும், செடிகொடிகளையும் விலத்தி விரைவதற்கு அவன் கால் ஒன்று உதவி செய்ய மறுக்கிறது. ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைக்கும்போது உயிர் போகும் வலியின் பிரதிபலிப்பு, நெற்றியில் உருவாகும் நெருக்கக் கோடுகளில் தெரிகிறது. இவனின் துப்பாக்கியைத் தாங்கியிருக்கும் வலக் கரத்தில் ரவை ஒன்று எப்பவோ ஊடுருவிச் சென்றதற்கான அடையாளம், எதையோ விபரிக்க முற்படுகிறது.

குழாயிலிருந்து நீர் பாயும் ஓசையையும் தாண்டி, அவர்களின் சிரிப்பொலியும் சும்மாளமடிக்கும் சத்தம் வருகிறது. எப்படி இவர்களால் இந்த நிலையிலும்.....!

நடுநிசி, எல்லோரும் நிலையெடுத்து இருக்கிறார்கள். நீண்ட நாட்களாக பல சிரமங்களின் மத்தியில் தீட்டிய தாக்குதல் திட்டத்தின் அறுவடை ஆரம்பமாகப் போகிறது. கணங்கள் எல்லாம் யுகங்களாகக் கழிந்தவண்ணம் உள்ளது. சிறு அரவம் கூட எதிரியை உசாராக்கிவிடும். அந்த மினிமுகாம் தாக்குதலில் இவனுக்கு, சில காலவரண்களை கைப்பற்றும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. கால்கள் தரையைத் தழுவுகின்றபோது நெரிபடும் சருகுகளின் சத்தம்கூட அவர்களின் காதுகளுக்கு எட்டாவண்ணம்தான், அம்முகாமுக்கு அண்மையில் நகர்ந்து வந்தார்கள். ஆயினும் ஏனோ களைப்பை உணர்கிறார்கள். மனதை ஒரு முகப்படுத்தல் என்பது கடனமான செயல்தான் போலும்! ஆபத்தினாலே ஓர்மத்துடன் முன்னேறுவதற்கும், அமைதியாக நிதானமாக முன்னேறுவதற்கும் இடையே நீண்ட இடைவெளி காணப்படுவதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஒவ்வொரு

வரும் தமது இலக்குகளை வெற்றிகொள்வதில் குறியாக இருக்கிறார்கள். அப்பொழுது ஆர். - பி. ஜி. கணையொன்று தீக்கியவண்ணம் விரைந்து சென்று காவலரண் ஒன்றைத் தகர்க்கிறது. அக்கணத்துடன் துப்பாக்கிகளினதும் ஏனைய கனரக ஆயுதங்களினதும் கோர்ப்பசிக்குத் தீனி கொடுப்பதில் போராளிகள் தீவிரமாகிறார்கள். எதிரியிடமிருந்து கிடையாகப் பொழியும் ரவைமழையிடையே வெற்றித் தேவதையை நோக்கிப் புலவீரர்கள் விரைந்தனர்.

அப்பொழுது எங்கிருந்தோ வந்த ரவை ஒன்று, இவன் கழுத்தை ஊடுருவிச் செல்கின்றது. கட்டளைகளைப் பிறப்பித்த வண்ணம் வேகமாய் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தவன் பின்னோக்கித் தள்ளப்படுகிறான்.

சில நாட்களின் பின் கண்விழித்தவன் தன்னிலை உணர்ந்து கொள்ளமுடியாமல் தவிக்கிறான்.

தான் இப்பூமியில் இல்லாத மாதிரி உணர்கிறான். தனது உடலில் தலை தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகள் இருப்பதையே அவனால உணர முடியவில்லை. அவனுக்கு தன்னிலை மெல்ல மெல்ல... தெரியவருகிறது. கண்வழியோடும் கண்ணீர் கன்னம் வழியே பாய்ந்து படுக்கையை நனைக்கிறது. ஆம்! உறுமித்திரிந்த புலவீரன் - சுதந்திர மண்ணில் பறக்க விரும்பியவன் -பங்குபற்றிய ஒட்டப் பந்தயங்களில் எல்லாம் முதலாம் ஆளாக வந்தவன் -முதன்முறையாகத் தன் இயலாமையை உணர்கிறான். எத்தனையோ எதிரிகளுக்கு எமலோகத்திற்கு வழிகாட்டுவதற்காகத் துப்பாக்கி விசைக்கு விசை வழங்கிய அவன் விரலும் தற்பொழுது உணர்வில்லாத பகுதியாகி விட்டது. உடலின் பெரும்பகுதி உணர்விழந்தாலும் செயலிழந்தாலும், மனம் உரம் இழக்காமல் இருப்பதற்காக அதற்குப் படிப்படியாக பயிற்சி கொடுக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

நான் எழும்பித் திரிய எவ்வளவு நான் எடுக்கும்? -இக்கேள்வியை அவன் வெளிப்படையாகக் கேட்பதில்லை; தன்னைத் தானே கேட்பது வழக்கம். இப்பொழுது இரண்டு வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. இன்னும்... ஒ... எவ்வளவு பெரிய தாக்கம்... அதனால் ஏற்படும் தவிப்பு சொற்களால் சிறையிட முடியாதவை. சகல விடயங்களுக்கும் இன்னொருவரில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை. ஆயினும் தாயாக மாறும் போராளிகளால் அவன் வாழ விரும்புகிறான்.

தமிழீழம்... தமிழீழம்... இதற்காய் இவன் எவ்வளவு வேதனைகளையும் சோதனைகளையும் எத்தனை காலம் வேண்டுமானாலும் தாங்கத் தயார். இந்த நாட்டு மக்கள் சுதந்திர மண்ணில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதைக் காண, தன் கண்ணிரண்டும் இருந்தால் போதும் என நினைப்பவன். "தட்டித் தவறி நான் செத்திட்டா என்ற கண்ணை

யாராவது ஒரு தமிழ் மகனிற்கு தானம் செய்யுங்கோ; அதனால் தமிழீழத்தைப் பார்ப்பேன்." - இவனது வாயில் இருந்து வரும் இவ்வார்த்தைகள், உள்ளக் கிடக்கையை வெளிக்காட்டும் வீடியோப் படங்களாகவே தெரிகின்றன. தலை வேர்க்கிறது. உணர்வு தெரியும் பகுதியெல்லாம் உயிர் போகும் வேதனையால் துடிக்கிறது. அவனுக்குத் தெரிகிறது சிறுநீர் வெளியேறப் போகிறது என்று. அவனது சிறுநீர் வழியூடாக சிறுநீர்ப்பை வரை பொருத்தப்பட்டிருக்கும் இரப்பர் குழாயூடே சிறுநீரும் இரத்தமும் கலந்து வெளிவருகிறது. அதனை அவதானித்த அவன் கண்களில் எதுவித சலனமும் இல்லை. ஏனெனில் சில காலமாக இது பழகிய ஒன்றுதான். ஆயினும் ஒருநாளில் எத்தனை தடவை இவ்வேதனையை அவன் தாங்குவது? ஆயினும் இது தவிர்க்க முடியாததாகவே காணப்படுகிறது. இந்நாட்டில் நரம்பியல் நிபுணர்களின் பற்றாக

குறையும், இத்துறைசார் நிபுணத்துவப் பற்றாக்குறையும், இயற்கையாகவே நரம்புக்கலங்களின் பிரிந்து பெருகும் ஆற்றலற்ற நிலையும் அவனின் பாதிக்கப்பட்ட நரம்பு மண்டலம் சீராகும் காலத்தை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியாமல் செய்கின்றன.

குழாயில் இருந்து நீர் பாயும் ஓசையையும் தாண்டி அவர்களின் சிரிப்பொலியும் சும்மாளம் அடிக்கும் சத்தமும் வருகிறது. இப்பொழுது அவன் "ஸ்ரெச்சரிஸ்" இருந்தபடியே குளித்துக் கொண்டிருக்கிறான் அருகில் நிற்கும் சக போராளிகளுடன் அவன் 'பம்பலாய்' சிரித்துக் கதைத்தவண்ணம் குளிக்கிறான். "டேய் எனக்கு இப்ப கை ஏலும்" எனக் கூறிய வண்ணம் தனது இயலாத கையால் தண்ணீர் அள்ளி மற்றவனின் தலையில் வார்க்கிறான். இப்படியே இவர்கள் மாறி மாறித் தண்ணீர் ஊற்றுவதும் பலத்துச் சிரிப்பதும், பார்ப்பதற்கு இதமாக இருக்கிறது. ஆயினும் எப்படி இவனால் இந்நிலையிலும் மனம் விட்டுச் சிரிக்க முடிகிறது என்ற கேள்வி மனதில் எழத்தான் செய்கிறது? இதற்கான பதில் உலகமே அறிந்த ஒன்றுதான் -உறுதியும் பரிவும் மிக்க எங்கள் தலைவரினால் அவர்கள் வளர்க்கப்படுபவர்கள்!

குளித்து உடைகள் மாற்றிய பின்பு, அவன் முச்சக்கர நாற்காலியில் இருந்த வண்ணம் சக போராளியின் உதவியால் புறாக்கூட்டிக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான். தனது வலது கரத்தால் மிகவும் கஸ்ரப்பட்டு அப்புறாக்கூட்டின் தாளை நீக்கி கதவுகளைத் திறக்கிறான். உள்ளிருந்த புறாக்கள் சட சடவென தங்கள் இறக்கைகளை அடித்தவண்ணம் வெளிவந்து முச்சக்கர நாற்காலிக்கு அருகாமையில் தரையில் அமர்கின்றன. தனது மடியில் மற்றப் போராளி வைத்த பாத்திரத்தில் இருந்து தானியங்களை மெல்ல மெல்ல அள்ளி, அப்புறாக்களுக்காகச் சிந்துகின்றான்; அவை அதனைக் கொத்தி உண்ணும் அழகையும் 'தெத்திப் பாயும்' ரம்பியத்தையும் ரசித்தவண்ணம் கண்களைக் கசக்கிய படி சிரிக்கிறான்.

துயவன்

வசீகரம். வட்ட முகத்தில் பளிச்சிடும் சிரிப்பு. உருளும் விழிகளால் கதைபேசி, எங்கள் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்ட அந்த நாயகனை, இனி நாங்கள் பார்க்கவே முடியாதா?

அந்த நாள் - 28-08-1993

நம்ப முடியாமல்ல்லவா இருந்தது!.....

இடியென மோதி, எங்கள் நெஞ்சங்களைப் பிளந்து சென்ற அந்தச் செய்திபொய்யாகிப் போகாதா என்று நாங்கள் ஏங்கினோமே.....

கிளாலிக்கு எதிரி படையெடுக்கப் போகிறானாம் என்றபோது, விழிசிவந்தல்லவா நின்றான்! "எங்கள் மக்கள் பாதை வழியே எதிரி வந்து தடுத்து நிறுபதா?" என்று பொங்கினானே. போருக்குப் புறப்பட்டுப்போதுகூட, "வென்று வருவேன்" என்று தானே சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்!... வெற்றியைத் தந்து விட்டு வராமலேயே போய்விட்டானே....

யாழ் குடாநாட்டின் உயிரிற்கு உயிர் கொடுத்த, யாழ்ப்பாண தொடர்ச்சி 15ம் பக்கம் ...

ரின் உடல்களையும், ஆயுதங்களையும் எடுத்து வந்த சண்டை, கடற்கரையோர ரோந்து அணியொன்றைத் தாக்கி 6 படையினரைக் கொன்று ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றிய சண்டை, முல்லைத் தீவிலிருந்து அலம்பில் நோக்கி நகர்ந்த படையினரை எதிர்கொண்டு, ஓய்வு உறக்கியின்றி 11 நாட்கள் மோதிய தொடர்ச்சண்டை என, அந்த வீரனின் சாதனை வரிசை நீளமானது.

இப்போது, கிளிநொச்சிக்கோட்ட சிறப்புத் தளபதியாகப் பணி. எவருக்குத் தெரியும் இதுதான் நாங்கள் அவனோடு வாழப்போகும் கடைசி வருடம் என்று? அந்த மக்களின் உயர்வுக்காக, அந்தப் பிரதேசத்தின் மேம்பாட்டிற்காக அவனது நாட்கள் உரமாகின. ஏற்கனவே பட்ட வெடிகளினால் இயற்கை அமைப்பு மாறிப்போன இடது காலுடன், ஆனையிறவுப் படைத் தளத்தின் தென்பகுதி அரண்களைச் சுற்றிச் சுற்றி நடந்து தாக்குதலுக்கு வாய்ப்புத் தேடிக்கொண்டிருந்த பொழுதுகளிலும் - சமூக மேம்பாட்டுப் பணிகளில் நேரமொதுக்கி ஈடுபட்டான். துவக்கப்பட்ட வேலைத் திட்டங்களுக்கு தடங்கல்கள் வந்த போது, நீக்கி நிவர்த்தி செய்

தான். உதவி கேட்டு வந்தவர்கள் கைநீட்டி நின்றபோது, கைகொடுத்தான். "செய்து தருவேன்" எனக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை, தலைமேல் வைத்துச் செய்து முடித்தான். ஒவ்வொரு கிராமத்துக்குள்ளும், அந்தத் தளபதி, மக்களின் குறை துடைக்க நடந்தான். பாடசாலைக்குச் செல்லாத பள்ளிச் சிறுவர்களுக்கு, படிப்பின் முக்கியத்துவத்தைப் பரிவோடு எடுத்துரைத்தான். குப்பையாகத் திரிந்த பையன்களைக் கூப்பிட்டு அணைத்து, துப்பரவைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொடுத்தான். நகம் வெட்டி, தலைக்கு எண்ணெய் தேய்த்து, சுத்தமாய் இருக்கச் சொல்லி அனுப்பி வைத்தான்.

காஞ்சிபுரம் கிராமத்தில், இராணுவத்தின் மிதிவெடியில் காலை இழந்த ஒரு ஏழைச் சிறுவன், பள்ளிக்கூடம் செல்லாமல் முடங்கிக் கிடக்கும் நிலை அறிந்த போது, நேரல் துடித்துப் போனான். செயற்கைக்கால் செய்து அனுப்பி வைத்துவிட்டு, பொருத்திக் கொண்டு பையன் படிக்கப் போவதை, மகிழ்வோடு பார்த்துச் சிரித்து நின்றது அந்த உள்ளம். நாயகன்!

தமிழல்லாத பெயர்களை மாற்றச் சொன்னபோது, வன்னி மாநிலத்தின் அந்த நாயகனுக்கு, ஆசையோடு நாங்கள் இட்ட பெயர் அதுதான். எவ்வளவு அற்புதமாக அந்தப் பெயர் அவனுக்குப் பொருந்தியிருந்தது.

தாய்பிள்ளை ஆகி இருந்து எங்களை நல்வழிப்படுத்தினானே, தவறிழைக்கும் போதெல்லாம் சின்னக் குழந்தைக்குப் போல பாசத்தைக் கொட்டியல்லவா சொல்லித் திருத்தினான்..... எங்கே போய்விட்டான்?

காலையிலிருந்து இருளும்வரை, உணவு உடையிலிருந்து உறங்கும்வரை எங்கள் ஒவ்வொரு அசைவுகளிலும் கண்ணுக்கு இமையாக இருந்தானே... ஏன் இப்படித் திடீரென இல்லாமல் போனான்?

தலைவனின் சிந்தனைகளுக்கெல்லாம் செயல் வடிவம் கொடுத்து வென்று, தளபதி தீபனின் தோளுக்குத் தோள் கொடுத்து நின்று, வன்னி மண்ணுக்குப் பெயரையும் புகழையும், பெருமையையும் சேர்த்துத் தந்தானே.... இனி வரவோமட்டானா? கறுத்த மேனி. கவர்ந்திழுக்கும்